

Selections from
the Sacred Writings

Bahá'u'lláh and 'Abdu'l-Bahá

إِلَهَا يَرْوَدُ غَارًا مَحْبُوبًا مَقْصُودًا

O God, O God, my Beloved, the Goal
of my Desire!

به تو آمده ام و از تو می طلبم
آنچه را که سببِ بخششِ تو است

I stand before Thee and beseech Thee
by reason of Thy forgiveness,

توئی بحرِ جود و مالکِ وجود

O Thou Who art the Ocean of bounty
and the King of existence,

لا زال
لحاظتِ علّتِ ظهورِ بخشش و عطا

O Thou Who hast caused both
forgiveness and tenderness to appear.

عبادِ خود را محروم منما

Deny not Thy servants

و از بساطِ قدس و قرب منع مفرما

and withhold them not from Thy
holiness and nearness.

توئی بخشنده و مهربان

Thou art the Forgiving and the Kind.

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْمَنَّانُ

No God is there but Thee, the
Almighty, the Most Bountiful.

ای احبّای حقّ

O ye the beloved of the one true God!

از مَفَاذَ ضَيِّقَةِ نَفْسِ وَ هَوَىٰ

Pass beyond the narrow retreats of
your evil and corrupt desires,

به فُضَاهَايِ مُقَدَّسِهِ أَحَدِيَّهٖ بَشْتَايِد

and advance into the vast immensity
of the realm of God,

و در حَدِيقَةِ تَقْدِيسِ وَ تَنْزِيهِ
مَأْوَىٰ گِيرِد

and abide ye in the meads of sanctity
and of detachment,

تا از نَفَحَاتِ أَعْمَالِيَّهٖ
كُلِّ بَرِيَّهٖ
به شَاطِئِ عِزِّ أَحَدِيَّهٖ
تَوَجُّهٖ نَمَايِنْد
أَبَدًا در أُمُورِ دُنْيَا
و مَا يَتَعَلَّقُ بِهَا

that the fragrance of your deeds may
lead the whole of mankind to the
ocean of God's unfading glory.

Forbear ye from concerning yourselves
with the affairs of this world and all
that pertaineth unto it,

و رُؤَسَايِ ظَاهِرَةِ آن
تَكَلُّمِ جَائِزِ نَه

or from meddling with the activities of
those who are its outward leaders.

اللّٰه اِبهى

ای متوجّه اِلَى اللّٰه

O thou who art turning thy face
towards God!

چشم از جمیع ماسوی بر بند

Close thine eyes to all things else,

و به مَلَكُوتِ اِبهى بر گشا

and open them to the realm of the
All-Glorious.

آنچه خواهی از او خواه

Ask whatsoever thou wishest of Him
alone;

و آنچه طلبی از او طلب

seek whatsoever thou seekest from
Him alone.

به نظری

With a look He granteth a hundred
thousand hopes,

صد هزار حاجات روا نماید

و به التفاتی

with a glance He healeth a hundred
thousand incurable ills,

صد هزار درد بی درمان دوا کند

و به انعطافی

with a nod He layeth balm on every
wound,

زخم ها را مرهم نهد

و به نگاهی

with a glimpse He freeth the hearts
from the shackles of grief.

دل ها را از قیدِ غم برهاند

آنچه کند او کند	He doeth as He doeth,
ما چه توانیم کرد	and what recourse have we?
یَفْعَلُ مَا یَشَاءُ	He carrieth out His Will,
و یَحْكُمُ مَا یُرِیدُ است	He ordaineth what He pleaseth.
پس سَرِّ تسلیمِ نِه	Then better for thee to bow down thy head in submission,
و توکّل بر رَبِّ رحیمِ یِه	and put thy trust in the All-Merciful Lord.
والبهاء علیک	
ع ع	

ای جان فشانِ یارِ بی نشان	O heart-surrendered lover of the traceless Friend!
هزار عارفان در جستجوی او	A thousand mystic knowers have wandered far in search of Him,
ولی محروم و مهجور از روی او	though all remained bereft and were kept back from beholding his Face—
اما تو یافتی تو شناختی	yet thou hast found Him; thou hast recognized Him.
تو نردِ خدمت باختی	You have won the contest through service
و کار خود ساختی	and established yourself thereby,
و عَلمِ فوز و فلاح افراختی	raising up the standards of fortune and well-being.
طُرْفَه حِکایتی و غریبِ بشارتی	What amazing news and marvelous tidings!
آنانکه جستند نیافتند	So many, who sought but found nothing,
آنانکه نِشستند یافتند	whilst these others, who sought after nothing, discovered all.

استغفر الله

By God!

جستجویشان
جستجوی سیراب بود
نه تشنگان
و طلبشان
طلبِ عاقلان بود
نه عاشقان
عاقلانِ خوشه‌چین
از سرِّ لیلی غافلند

Those had longed with sated hearts,
devoid of hunger;

theirs was a quest of knowers, not the
love-stricken.

The learned who reap their harvest
know nothing of Laylī's secret:

کاین کرامت نیست
جز مجنونِ خرمن‌سوز را

that the real boon is not theirs, but
with Majnún and his burnt remains.

عاشقِ نشسته به
از عاقلِ متحرّک

A lover in repose doth excel the deeds
of those who know.

و البهاء علیک

The glory of God rest upon thee.

حکایت آورده‌اند

The story is told

که عارفِ الهی با عالمِ نحوی
همراه شدند و همراز گشتند

of a mystic knower who went on a
journey with a learned grammarian for
a companion.

تا رسیدند بشاطی بحرِ العظمة

They came to the shore of the Sea of
Grandeur.

عارف بی تأمل تَوَسَّل فرموده
بر آب راند

The knower, putting his trust in God,
straightway flung himself into the
waves,

و عالمِ نحو
چون نقشِ بر آب محو گشته
مبهوت ماند

but the grammarian stood bewildered
and lost in thoughts that were as
words traced upon the water.

بانگ زد عارف
که چون عنان پیچیدی

The mystic called out to him, “Why
dost thou not follow?”

گفت

The grammarian answered,

ای برادر چه کنم

“O brother, what can I do?

چون پای رفتنم نیست
سر نهادن اولی بود

As I dare not advance, I must needs go
back again.”

گفت

Then the mystic cried,

آنچه از سیبویه و قولویه
آخذ نموده‌ئی
و یا از مطالب ابنِ حاجب
و ابنِ مالک
حَمَل فرموده‌ئی
بریز و از آب بگذر

“Cast aside what thou hast learned
from Síbavayh and Qawlavayh, from
Ibn-i-Hájib and Ibn-i-Málik, and cross
the water!”

محو میباید نه نحو این را بدان

With renunciation, not with
grammar's rules, one must be armed:

گر تو محوی بی خَطَر در آب ران

Be nothing, then, and cross this sea
unharméd.

أَشْهَدُ يَا إِلَهِي	I bear witness, O my God,
بِأَنَّكَ خَلَقْتَنِي	that Thou hast created me
لِعِرْفَانِكَ وَعِبَادَتِكَ،	to know Thee and to worship Thee.
أَشْهَدُ فِي هَذَا الْحِينِ	I testify, at this moment,
بِعَجْزِي وَقُوَّتِكَ	to my powerlessness and to Thy might,
وَضَعْفِي وَاقْتِدَارِكَ	
وَفَقْرِي وَغَنَائِكَ	to my poverty and to Thy wealth.
لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْمُهَيَّمِنُ الْقَيُّومُ	There is none other God but Thee, the Help in Peril, the Self-Subsisting.

هو الله
ای طالب ملکوت
به الطاف حضرت پروردگار
امیدوار باش
و از مصائب شدیدۀ این جهان
ناامید مگرد
الحمد لله
خدای مهربان داری
که طبیب هر بیمار است
و غمخوار هر مُبتلاً
پناه یتیمان است
و مُعین بیگسان
و بینهایت مهربان

اگر بدانی که قلب عبد البهاء
چه قدر مهربان است
البتّه از شدّتِ فرح و سُرور
پرواز نمائی
و فریادِ واطوبی
به اوج آسمانِ رسانی
والبهاو علیک
عبد البهاء عبّاس

زبانِ خرد میگوید	The Tongue of Wisdom proclaimeth:
هر که دارای من نباشد دارای هیچ نه	He that hath Me not is bereft of all things.
از هر چه هست بگذرید و مرا بیایید	Turn ye away from all that is on earth and seek none else but Me.
منم آفتابِ بینش و دریایِ دانش	I am the Sun of Wisdom and the Ocean of Knowledge.
پژمردگان را تازه نمایم و مردگان را زنده کنم منم آن روشنائی که راه دیده بنمایم	I cheer the faint and revive the dead. I am the guiding Light that illumineth the way.
و منم شاهبازِ دستِ بیناز	I am the royal Falcon on the arm of the Almighty.
پرِ بستگان را بگشایم و پروازِ پیاموزم	I unfold the drooping wings of every broken bird and start it on its flight.

و به قَدَمِ یَقینِ

Thus with steadfast steps

در صِراطِ حَقِّ الیقینِ
قَدَمِ گذاریم
که لَعْلُ نسیمِ رضا

we may tread the Path of certitude,

that perchance the breeze that
bloweth from the meads of the
good-pleasure of God

از ریاضِ قبولِ الهی بَوَزَد

may waft upon us the sweet savours of
divine acceptance,

و این فانیان را

and cause us, vanishing mortals that
we are,

بمَلکوتِ جاودانی رِساند

to attain unto the Kingdom of
everlasting glory.